

NEGYVENÖT, ÖTVEN- HAT, NYOLCVANKILENC

Az ifjú hős legyőzi az agg vámpírt, s a tartományt azonmód öröm árasztja el. Csakhogy az agg, mielőtt elpusztul, utolsó erejével még odakap az ifjú karjához. O, csupán jelentéktelen karcolás, semmiség...

A vámpírtörténetek beavatottjai, de csakis ők, ennyiből már tudják, hogy hamarosan új szipoly tartja majd rettegésben a lakosokat. A korábbinál mohóbb, mert fiatal. Persze, nem mindenki jár rosszul: a felemelkedő vámpíruraság sokakat fogad szolgálatába, és nem lesz hálátlan. – Így is el tudnám mondani, ami 1989-ben és azóta lejátszódott a szemem előtt, ha újmódi rémírók nem alacsonyították volna le a vámpírirodalom jeles hagyományát.

Lemondva a nagyon is vonzó mitikus szemléletről, az alábbiakban realista módon egy rövid párbeszédet fogok felidézni 1989-ből.

Négyen ültünk a K.-ból Budapestre tartó gyorsvonat kupéjában. Útjamra sok olvasnivalót vittem, az akkoriban induló lapokat az első betűtől az utolsóig felfaltam, azonkívül rendezéseimre is készültem a hosszú vonatutak alatt. De a körülöttem pergő dialógusok be-betörtek figyelmem körébe. Hamar megtudtam, hogy útitársaim tanárok. Egy k.-i középiskolában dolgoztak mindhárman.

Egyikük azon lamentált, hogy akkor most majd új ünnepek jönnek.

– Itt van mindjárt ez az október huszonhárom, hát tudjátok, az Ötvenhat! És mondjuk, én nem igazán tudom, hogy hogyan kell azt az Ötvenhatot megünnepelni! – sipította mellettem.

– Mondjuk, ahogy a Negyvenötöt, pont ugyanúgy! – vetette oda szemből egy kolléga.

Nevetett a három pedagógus. Másról beszéltek a továbbiakban. Figyelmemet már nem kötötték le szavaik, visszatérhettem olvasmányaimhoz.

Ám ahogy mind távolabb és távolabb kerül Nyolcvankilenc és Ötvenhat is, egyre többet gondolok rájuk, útitársaimra, a k.-i tanárookra. Az eltelt huszonöt év alatt jó pár ünnepséget lenyomtak.

Arra is meglenne a válaszuk, hogy hogyan kell megünnepelni a Nyolcvankilencet.